

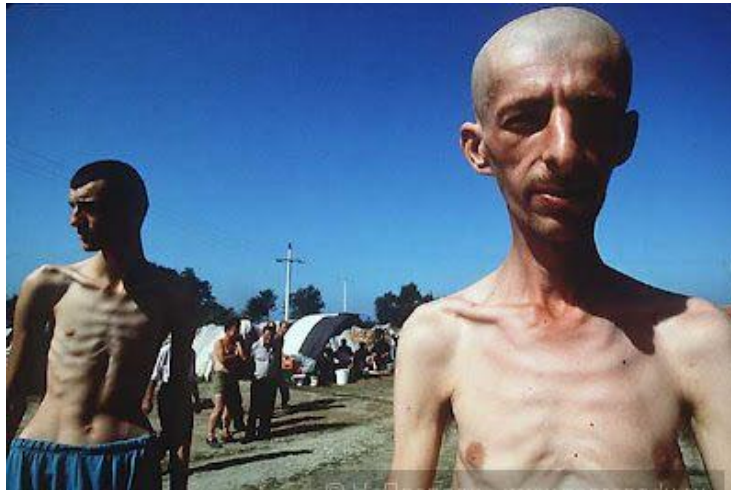
Савети за преживљавање у случају рата

Објављено 03 август 2015

Ово је прича човека о томе како су он и његов "клан" преживљавали у току годину дана у граду са становништвом од 60.000 људи током распада Босне, 1992.године. И, упркос чињеници што је ово опис изванредних околности, све поменуто може нам помоћи да предвидимо одређене чињенице и омогућити нам да се припремимо за њих.

"Ја сам из Босне, а ви знате да је тамо био пакао од 1992 до 1995.године. У току једне године сам живео и опстао у граду од 60.000 људи, без воде, струје, бензина, здравства, цивилне одбране, расподеле хране и других градских служби, без икаквог облика централизоване власти.

Наш град је био блокиран од стране војске у току године дана и живот у њему је био прави ужас. Нисмо имали ни полицију, ни војску, било је наоружаних група, а они који су били наоружани, бранили су своје домове и породице. Када је све почело, неки од нас су били боље припремљени, али већина залиха хране породица у суседству била је довољна само за неколико дана. Неки од нас су имали пиштоље, а само мали број је имао АК47 и сачмару. После 1-2 месеца, у граду су почеле да харају банде, они су уништавали све, на пример, болнице су ускоро постале права бојишта. Полиција више није постојала, а 80% болничког особља није ишло на посао.

Имао сам срећу да је моја породица у то време била велика - 15 људи у великој кући, 6 пиштоља, 3 АК47. Због тога смо ми, на крају, преживели, бар већина од нас.

Американци су нам бацали суве оброке сваких 10 дана да помогну опкољеном граду, али то није било довољно. Неке, веома мали број кућа, су имале баште. После 3 месеца су почели први гласови о смрти од глади и хладноће.

Скинули смо сва врата и прозоре са напуштених кућа, растурили наш паркет и изгорели сав намештај да би се загрејали.

Многи су умрли од болести, посебно због воде (у мојој породици - двоје), зато што смо ми углавном пили кишницу. Догађало се да једемо и голубове, па чак и пацове.

Новац је врло брзо постао безвредан, и ми смо се вратили размени робе. Жене су се давале за конзерву месног нареска. Тешко је о томе говорити, али то је истина - већина жена које су трговале собом, биле су очајне мајке.

Ватрено оружје, муниција, свеће, упаљачи, антибиотици, гориво, храна, акумулатори - за то смо се борили као звери. У таквој ситуацији све се мења - већина људи се претвара у чудовишта. То је било одвратно.

Снага је била у броју. Ако сте живели сами у кући, било је само питање времена када ћете бити убијени и опљачкани, без обзира колико добро сте били наоружани.

Данас смо ја и моја породица добро припремљени - имамо залихе, ја сам добро наоружан и имам искуство. Без обзира на то шта се може десити - земљотрес, рат, цунами, ванземаљци, терористи, дефицит, економски колапс, нереди...битно је то да ће се нешто десити.

Закључак из мог искуства - не можете сами да опстанете, снага је у броју, правилном избору проверених пријатеља, у јединству породице и њеној припреми.

1. Да ли сте се безбедно кретали по граду?

Град је био подељен на заједнице по улицама. Наша улица је имала 15-20 кућа, и ми смо организовали наоружане патроле по 5 људи сваке вечери, да би осматрали банде и наше непријатеље.

Све размене су се догађале само на улици. На 5 км од нас је била цела улица за размену, све је организовано, али је због снајпериста било сувише опасно ходати тамо.

Такође, на путу до тамо могли сте да наиђете на разбојнике и будете опљачкани. Ја сам ишао тамо само 2 пута када ми је требало нешто заиста посебно и важно (лекови, углавном антибиотици).

Нико није користио аутомобиле - улице су биле блокиране отпадом, смећем, напуштеним возилима, а и бензин је вредео као злато.

Ако сте морали да идете негде, онда је то рађено само ноћу.

Није се смело ићи сам, нисте смели ићи у превеликој групи, само 2-3 људи.

Сви су требали бити добро наоружани, кретати се веома брзо у сенци, кроз рушевине кућа, а не по улицама.

Било је много банди од по 10-15 људи, понекад је њихов број достигао 50. Али, било је много и нормалних људи – таквих као ти и ја, очева, дедова, које су убијали и пљачкали. Није било "хероја" и "зликоваца". Већина људи је била негде у средини, и били су спремни на све.

2. А дрвеће, чини ми се да око града има много шуме, зашто сте горели свој намештај и врата?

Око мога града није било много шуме. То је био веома леп град - са ресторанима, биоскопима, школама, аеродромом, и културним центрима. Ми смо имали у граду парк са воћкама, али је све то било исечено за мање од два месеца.

Када нема струје за кување хране и грејање, морате да горите све што вам падне под руку - намештај, врата, подове ... и све ово изгори веома брзо.

Нисмо имали приступ предграђима и приградским фармама - у предграђима је био непријатељ, ми смо били у окружењу. А у граду се никад не зна ко ти је непријатељ.

3. Која знања су вам користила тада?

Морате да замислите да је то, у ствари, био повратак у камено доба! На пример, ја сам имао боцу са плинком. Али нисам је користио за грејање и кување, то је било прескупо! Ја сам је прилагодио намени за пуњење упаљача - упаљачи су били од непроцењиве вредности! Неко ми је доносио празан упаљач, ја сам га пунио и узимао за њега конзерве хране или свеће.

Ја сам болничар по струци и моје знање у тим условима било је мој капитал. У таквим временима, знања и вештине, на пример, способност да се поправе ствари, вреде више од злата. Ствари и залихе нестану, то је неизбежно, а помоћу вештина и знања - имате прилику да зарадите за храну.

Хоћу да кажем – учите се да поправљате ствари, ципеле или да лечите људе. Мој комшија, на пример, знао је да направи керозин за лампе. Он - никада није гладовао.

4. Када бисте сада имали 3 месеца за припрему, шта бисте урадили?

3 месеца за припрему? Хм, бежао бих преко границе! (шала).

Данас ја знам да се све може променити јако брзо. Ја имам залихе хране, средстава за хигијену, батерија...залихе за 6 месеци. Живим у стану са добрим степеном безбедности, имам кућу за бег, "резервни положај" у селу 5км од мог стана, у кући такође имам залихе за 6 месеци. То је мало село, већина житеља је тамо добро припремљена, рат их је научио.

Ја имам 4 врсте ватреног оружја, и по 2000 метака за свако.

Имам добру кућу са баштом, коју знам да обрађујем.

Осим тога, не желим више да се осећам као будала – када сви около говоре да ће све бити добро, ја већ знам да ће све пропасти.

Ја сада имам снаге да учиним све да бих преживео и заштитио своју породицу. Кад се све руши, човек треба да буде спреман да ради непријатне ствари да би заштитио своју породицу. Ја само желим да моја породица преживи.

Преживети сам скоро је немогуће (по мом мишљењу), чак и ако сте наоружани и спремни, на крају, ако сте сами, ви ћете умрети. Видео сам то много пута.

Добро припремљене велике групе и породице са различитим вештинама и знањима су најбоља опција.

5. Шта има смисла складиштити?

Зависи. Ако желите да опстанете пљачкајући, онда све што вам је потребно је доста оружја и муниције.

Осим муниције, хране, средстава за хигијену, акумулатора, батерија, обратите пажњу на једноставне ствари за размену - ножеве, упаљаче, сапун, кресиво. А алкохол, који може да се складишти на дуже време - виски (марка није битна), чак и најјефтинији, је врло добар производ за размену.

Многи су умрли због нехигијенских услова. Биће вам потребне врло једноставне ствари, али у јако великим количинама, на пример, много кеса за отпад. И самолепљиве траке. Тањира и чаша за једнократну употребу, пластичних или картонских, њих треба много. Ја то знам јер ми то нисмо имали. Ја мислим да је складиштење средстава за хигијену важније од складиштења хране. Лако је упуцати голуба, наћи јестиво биље, али не можете да пронађете или упуцате дезинфекционо средство, на пример. Морате имати доста детерџената, сапуна, средстава за дезинфекцију, рукавице, маске... све за једнократну употребу.

Поред тога, потребна је обука у првој помоћи, потребно је да знате како да очистите ране, опекотине, чак и прострелну рану, јер не постоји болница. А чак и ако нађете лекара, он може да нема анестетик или ви немате чиме да га платите. Научите како да користе антибиотике и направите залиху њих.

Оружје треба да буде једноставно. Ја сада носим Глок 45, јер ми се свиђа, али тај калибар овде није уобичајен, па зато и даље имам два руска ТТ калибра 7,62 мм. Овде има много таквог оружја и муниције. Ја не волим аутомат Калашњиков, али сви га имају, тако да ...

Потребне су вам ствари мале и неупадљиве, на пример, добро је имати генератор, али је боље имати 1000 "БИЦ" упаљача. Генератор при раду прави буку и привлачи пажњу, а 1000 упаљача су јефтине, заузимају мало простора, и они се увек могу заменити за било шта.

Воду смо углавном користили кишницу - прикупљали смо је у четири велика бурета, а затим кували. У близини је била река, али вода у њој је ускоро била прљава. Цистерне за воду су такође веома важне. Морате да имате бурад, кофе и контејнере за складиштење и транспорт воде.

6. Јесу ли вам злато и сребро били од помоћи?

Да. Ја лично сам заменио сво злато за муницију. Понекад смо могли да користимо новац (марке и доларе) да купимо неке ствари, али ти случајеви су били ретки, а цене превисоке. На пример, конзерва пасуља коштала је 30-40 долара. Домаћа валута је брзо пропала, једноставно речено, ми смо се стално размењивали.

7. Је ли со била скупа?

Била је скупа, али јефтинеја од кафе и цигарета. Имао сам доста алкохола, и мењао сам га без проблема. Конзумирање алкохола је било повећано више од 10 пута него обично.

Сада је за размену вероватно боље да складиштимо цигарете, упаљаче и батерије, јер заузимају мање простора.

Ја нисам био спреман у то време, нисам имао времена да се припремим.

До неколико дана пре него што је "говно упало у вентилатор," политичари на телевизији су понављали да је све у реду.

А кад нам је небо пало на главу, узели смо само оно што смо могли.

8. Да ли је било тешко доћи до ватреног оружја, шта сте могли мењати за оружје и муницију?

После рата оружје је било у свакој кући.

Полиција је запленила доста оружја на почетку рата, али већина људи је сакрила оружје. Ја имам легално оружје (са лиценцом), по закону то се зове "привремено одузимање". У случају немира, Влада има право да привремено одузме сво оружје ... па имајте то на уму. Знате, постоје људи који имају легално оружје, али имају и нелегално, у случају могућег одузимања.

Ако имате добре ствари за размену, није тешко пронаћи оружје. Али, морате да запамтите да су **први дани најопаснији због хаоса и панике**. Могуће је да нећете имати времена да нађете оружје да бисте заштитили своју породицу.

Бити ненаоружан у време хаоса, панике и нереди - то је јако лоше.

У мом случају, појавио се човек коме је био потребан ауто-акумулатор за његов радио, а он је имао оружје и ја сам заменио акумулатор за два пиштоља.

Муницију сам некад мењао за храну, а неколико недеља касније сам храну мењао за муницију. Никада ништа нисам мењао код своје куће и никад у великим количинама. Само веома мали број људи (комшије) је знао колико тога сам имао у кући.

Мудрост се састоји у томе да имате максималну могућу количину ствари по површини коју заузима и новцу који вреди. После ћете схватити шта се највише тражи.

Да вам разјасним - муниција и оружје су и даље за мене на првом месту, али ко зна, можда бих на друго место ставио гас-маске и филтере.

9. А шта је било са безбедношћу?

Заштита је била врло примитивна. Понављам - ми нисмо били спремни, и користили смо оно што смо могли.

Прозори су били полупани, кровови у ужасном стању због бомбардовања. Сви прозори су били блокирани џаковима песка, камења. Ја сам подупро баштенска врата отпадом и користио алуминијумске лестве да бих прешао преко ограда. Када сам се враћао кући, тражио сам да ми их дају.

У нашој улици је живео човек који је потпуно забарикадирао своју кућу. Он је направио рупу у зиду суседне разрушене куће као свој тајни улаз.

То може изгледати чудно, али све куће које су биле најсигурније, биле су прве опљачкане и уништене.

У мом насељу су биле лепе куће са оградама, псима, алармима и гвозденим шипкама на прозорима. Руља је напала баш на њих. Неки су били у стању да узврате и издрже, неки не. То је све зависило од тога колико је људи и оружја било унутра.

Наравно, безбедност је важна, али треба и себе држати уздржано. Ако живите у граду и таква невоља се деси, треба да имате једноставан, скроман дом, са много **оружја и муниције. Колико муниције? Па, колико год је могуће!**

Колико год је то могуће ваш дом треба да изгледа непривлачно.

Данас, ја имам челична врата из безбедносних разлога, али то је само да би ме спасло од првог таласа хаоса. После тога идем да се придружим великој групи пријатеља или породица на селу.

Током рата, имали смо разне ситуације, не желим да улазим у детаље. Али, на нашој страни је увек била превасходна ватрена моћ и барикаде. Увек је неко гледао на улицу - добра организација у случају налета банде је најважнија. У граду се увек пуцало.

Опет, наша кружна одбрана је била примитивна - сви излази су били забарикадирани, остављени су били само највећи отвори за тело.

Увек је најмање 5 чланова породице у кући било спремно за борбу, а једна особа на улици је седела прикривена.

Да не би погинули од снајпера, морали сте да останете код куће цео дан.

Слаби гину у првим данима, остали се боре за живот.

Схватите, без обзира на вашу супер-одбрану, супер-оружје, ако људи виде да би требало да вас опљачкају јер сте богати, опљачкаће вас.

То је само питање времена и броја људи.

Током дана, готово нико се није појављивао на улицама због снајпериста – линија одбране је била веома близу.

Многи су погинули јер су хтели да се извиде ситуацију, на пример, а то је веома важно. Хоћу да вам напоменем да нисмо имали никаквих информација, ни радија, ни ТВ, ничега осим гласина.

Није било организоване војске, али смо сви били војници. Били смо приморани. Свако је носио оружје и покушавао да се заштити.

Рећи ћи вам, ако се то сутра понови, ја ћу бити као и сви - скроман, очајан, можда чак ћу и викати или плакати.

Без модерне одеће. Нећу да облачим супер униформу и вичем: "гадови једни!"

Ја ћу бити неупадљив, добро наоружан и припремљен, пажљиво процењујући ситуацију са својим најбољим пријатељем или братом.

10. Како сте стајали са тоалетом?

Ми смо користили лопате и сваки комад земље, у близини куће ... изгледа прљаво али тако је и било.

Прали смо се кишницом, понекад у реци, али то је било исувише опасно.

Тоалет папира није било, а чак и да јесте, ја бих га заменио за нешто.

Све је то било тешко.

Могу да вам дам неколико савета - прво, морате да имате оружје и муницију, а након тога све остало, имам на уму све!

Наравно, много тога зависи од вашег простора и вашег буџета.

Ако сте заборавили или пропустили нешто, то није страшно, увек ће се наћи неко са ким можете да размените ствари. Али ако пропустите оружје и муницију, нећете имати приступа размени.

Осим тога, не видим проблем у великим породицама и броју гладних уста – што је већа породица, више је оружја и више снаге, а онда, како је и уграђено у људе природом, следи адаптација.

11. А брига за болесне и повређене?

Повреде су углавном биле прострелне ране.

Без специјалиста и свега другог, уколико је жртва успела да пронађе доктора, имао је негде око 30% шансе за опстанак.

То није било као у филмовима, људи су умирали, и многи од њих су умрли од инфицираних рана. Ја сам имао залихе антибиотика за 3 или 4 поступка, наравно, само за моју породицу.

Често, људи су умирали од савршено глупих ствари. У одсуству лекова и недостатку воде, обичан пролив је био довољан да вас убије, посебно децу, у току неколико дана.

Имали смо доста кожних болести, тровања храном, и ништа нисмо могли да урадимо по том питању.

Користили смо много лековитих биљака и алкохола. На кратко то је помагало, али на дуже стазе, било је ужасно.

Хигијена, то је основно, али и имати максималну количину лекова, посебно антибиотика".

Извор: Москва Трети Рим, <http://3rm.info/index.php?newsid=22346>

Превод: Православнаја породица, јул 2014.